

Jakobo kaj la Fazeolujo

VO:

Iam loĝis kune malriĉa vidvino kaj ŝia juna filo Jakobo.

Iun tagon, la patrino diris al Jakobo, ke li vendu ilian solan bovinon.

Jakobo iris al la vendo-placo, kaj survoje renkontis viron, kiu volas aĉeti la bovinon.

Jakobo:

Kion vi donos al mi por mia bovino?”

La viro:

Mi donos al vi kvin magiajn fazeolojn!

VO:

Jakobo akceptis la fazeolojn, kaj donis la bovinon al la viro.

li revenis hejmen,

lia patrino koleregis.

Patrino:

Li prenis la bovinon kaj donis al vi kelkajn fazeolojn!

VO:

Ŝi ĵetis la fazeolojn el la fenestro.

Patrino :

Vi stultulo!

VO:

La malgaja Jakobo enlitiĝis sen vespermanĝo.

La sekvan matenon, kiam Jakobo vekiĝis kaj rigardis eksteren, li vidis enorme grandan fazeolujon kiu kreskis el la magiaj semoj!

Mirinde!

Li grimpis laŭ la fazeolujo kaj post longa tempo atingis regnon en la ĉielo.

Jakobo iris en grandegan domon, kaj trovis belan anseron en malgranda kaĝo.

Ansero:

Helpu min

VO:

Jakobo malŝlosis la pordon sed subite la ansero ekkriis

Ansero:

la giganto - li revenas hejmen. kaŝu vin. Rapide

VO:

Jakabo obeis

La giganto estis grandega kaj timigega.

Jakobo kaŝis sin sub la tablo kaj tremis.

Per profunda voĉo la giganto parolis al la ansero, kaj kriis

Giganto

Demetu ovon!

VO:

kaj la kompatinda ansero demetis oran ovon.

Ŝokite, Jakobo elspiris.

La giganto flaris unu-du-foje kaj kriis

Giganto :

Fi-faj-fum-fo, anglon flaras mi, oho. Viva, morta, jen ne gravas. Lin mi manĝos, jam mi bavas.

VO:

Jakobo restis sub la tablo, silenta kaj nevidebla

la giganto paŭzis dum momento, ronketis, trinkis sian kafon, kaj iris al sia ĉambro. Tie li elprenis siajn sakojn da ormoneroj, kalkulis ilin, kaj flankenmetis ilin. Poste li endormiĝis dum bela muziko sonis en la aero.

Jakobo ŝteliris el sia kaŝejo, li prenis unu sakon da ormoneroj.

La ansero kiu jam eskapis de la kaĝo diris al Jakobo.

Ansero:

mi tute ne ŝatis loĝi ĉi tie. Vi ŝajnas esti afabla knabo kaj mi venos kun vi - nun - ni iru.

VO:

En la salono Jakabo vidas la magian harpon kiu ludas la belan muzikon. Jakobo strebis preni la harpon sed ĝi kriis

Harpo:

Helpu! Mastro! Knabo min ŝtelas!

VO:

Tuj Jakobo faligis la harpon sed la giganto vekiĝis kaj Kolerege li postkuris Jakobon.

Sed Jakobo estis tro rapida por li. Li kure grimpis malsupren laŭ la fazeolujo, ĝis la hejmo.

Li kuris en la domon kaj prenis la hakilon de sia mortinta patro. Li forhakis la fazeolujon, kaj la giganto falis kaj mortis.

Jakobo kaj lia patrino fariĝis tre riĉaj, kaj vivis feliĉe kun la kompatinda ansero kaj multe da oraj ovoĵ.